

השוחרט פרק שני חולין

לו.

עין משפט נר מצוה

קד א מיי פ"ח מהל
מעילה ה"ט:
קד ב ג ד מיי פ"י מהל
טומאת אוכלין ה"ג:
קו ה מיי פ"ח מהל
אבות הטומאה ה"ג
ופ"ב הל"ד וע"ן כ"ב:
קז ו מיי פ"ח מהל
טומאת אוכלין ה"ג:

שיטה מקובצת

אז צירד של מנחות. נ"ב
בערך צירד פי פטולת
ההלה כמו טוכין וכיוצא
בו: פט לרם קילוח
רהכי משמע פ"א שהוא
נעשה חלל ממנו הוא
ההוי משק פט לרם
קלוח המקוי את הבהמה:
ג יגוהו בתחלת שחיטה:
ד על הדלפת של תרומה:
ה ר אחי"א אמר תולין:
ו קורט"ר קמח הצבור
במנחה נ"ב ג"א במחבת:
ז כלומר אם נטמא
מטמא אחרים או לא אבל
הרבי בבעצ"ה פשיטא
דאין מונים. כך מצאתי
בקצת פירושי כתובי יד:
ח פשיטא בהל"ב: ט כתיב
משמע בשר תאכל ולא
חלב דם: י ו"א
ירצה כלי לענין הכשר:
יא מדרבנן כן אחת
דררשי עשה:

ריבוי גרשום

הואיל ואסורין בגיזה
ועבודה כלומר דכתיב לא
תעבד בכבוד שורך וכו'
אפי' בעל מום: פט
לרם קילוח. אפי' בתחלת
שחיטה משקלה הרם
מחמת חיותא של בהמה
דלאו חשוב דם חללים:
ו אחי"א אמר תולין.
ז כלומר תולין לא אוכלין
ולא שורפין: חל מודים
היכא דאיתיה לרם מתחלה
ועד סוף ומכשיר. כלומר
דחשוב לרם שחיטה ודם
חללים הוא: צירד של
מנחות. כלומר יבש שאינו
בלול בשמן ונטמא: מונין
בו ראשון ושני. כלומר
דאם הוא ראשון מטמא
שני בקדש ואם שני מטמא
שלישי או לא:

סל"קא דעתך אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה בו. תימנה
הא גיזה עכמה שריא כשעבר וגזו דלמזבח ולא תגזו קאמר
דמתן צפרק הלוקח צהמה (צכורות כה). שער צבור צעל מוס ששער
והניחו צחלון ואח"כ שטמו עקביא צן מהללאל ממיר (ט) וצתלוש נמי
פליגי כדמוכח התם בסוף פירקין

(דף כו). ואפילו רצנן דאסירי מפרש
התם צגמרל גזירה משום דלמלא
אמי לאשויי אכל מדאורייתא שרי
א"כ אפילו דם שניא מתייט קודם
שחיטת הרצו למה יאסר וכל שכן
אחר שחיטה דלא שרי אפילו לגזו
כדמשמע בפ"צ לצכורות (דף עו):

ו"ל דס"ד לניסר דם משום דדרשינן
צזר ולא חלצו והוא הדין דהוה
דרשינן ולא דם דמי לגיזה דשריא
דגיזה מתזבח נפקא דלמשמע תזבח
ולא תגזו אכל כגון ואכלת בשר כתיב
משמע צזר טו ולא חלצו ודם ולאסור
אף צהגהה אלא אע"ג דאין הדרשה
מיושבת על דם כמו על חלצו דשרי
צאכילה מ"מ דם נמי צר אכילה הוא

והא ללא מיימי הכא צזר ולא חלצו
רישא דמילתא נקט אי נמי הכי פירושו
הואיל ואסירי צגזיה ועבודה ואפי'
לענין מלקוח כמו קודם שנספלו
א"ח דמתן (צכורות דף עו): הגזוז
והעובד סופג את הארבעים וכיון
דהחמירה תורה כל כך רחוי לדרוש

נמי צזר ולא דם וכן משמע בפ"ק
לצכורות (דף י:). דלאסור חלצו אלא
קרא ולא לאסור לחלצו דבעי למידק
מנייה דחלצו חולין שרי מדאכטרינן
לאסור חלצו צפסולי המוקדשין מצער
ולא חלצו: ודרם חללים ישתה
פרש דרם קירוח. פירש הקונטרס
דדם חללים משמע שהיא נעשית חלל

ומנו דם קילוח אין הנפש יוצאה בו
אלא מטיפה המשחרת ואילך שהוא
אחר הקילוח וקשה דצכריותות (דף כג).
משמע דלמ"ד מטיפה המשחרת ואילך
לא אלא למעוטי דם הקילוח והכי
איתא התם צפרק דם שחיטה (ג"ו סט)

איתמר אחרו דם הקוה שהשמה
יוצאה בו רבי יוחנן אמר כל זמן
שמקלח וריש לקיש אמר מטיפה
המשחרת ואילך מייבצי אחרו דם
הקוה שהשמה יוצאה בו כ"ו שמקלח
יאל דם התמצית מפני שהוא שותם
מאי לאו אפילו ראשון ואחרון לא
למעוטי טיפה המשחרת ואי לר"ל
למעוטי דם קילוח קאמי לעולם מקשי

ליה צרייתא אלא לכ"ע דם קילוח
נשמה יוצאה בו ודם הקוה צתחלה יוצא
שחור ואח"כ יוצא אדם הכל בלא קילוח ולצסוף מקלח ואחר הקילוח מתמעט ושומת יורד צסמון וכל זמן שמקלח דקאמר ר' יוחנן היינו
אנעמי וריש לקיש הוי דם שהשמה יוצאה בו משכלה המשחיר ומתחיל להאדים אע"ג שעדיין אינו מקלח והשתא פריך לריש לקיש
מצרייתא דקתני יאל דם התמצית מפני שהוא שותם וה"נ שותם ומשני לא למעוטי דם המשחיר והכא לגבי הכשר זרעים לכך אינו
מכשיר משום דדם חללים כתיב ולא מיקרי דם חלל אלא אותו שיוצא אחר מיתה שנעשה כבר חלל פרט לדם קילוח שאינו לאחר מיתה
וכן פירש צקונטרס צכריותות (דף כג). ודם שחיטה הוי איכא דלא חשיב דם שחיטה אלא דם שהשמה יוצאה בו אכל לאחר מיתה
אינו קרוי דם כדאמר צפ"ק דפסחים (דף עו): והרי דם התמצית שנשפך כמים ואינו מכשיר א"ל הנח לרם התמצית דאפילו צחולין נמי
לא מכשיר דאמר קרא כי הדם הוא הנפש דם שהנפש יוצאה בו קרוי דם וכו': צרי"ד של מנחות מונין בו. פירש צקונטרס קורט"ר
קמח הצבורין צמנחה ואין שמן נכנס לתוכו וא"ת פ' ויעטרף כלי לענין הכשר כחילו והכשר כולו כמו שמתרף לענין טומאה מדמדיב קפי
אחת י"א דרשינן פ' עשה הכבוד לכל מה שבצק אחת צמנחה צנללת ככלי שרת כדמוכח צפרק קמח דמנחות (דף עו). דלמר רבי יוחנן צללה
זר כשרה חוץ לחומת העזרה פסולה ומפרש טעמא דכיון דקדושת כלי היא נהי דכהונה לא צעי פנים מיהא צביא ועוד דלא שייך
חיבת הקדש אלא היכא שנתקדש ככלי שרת כדמוכח צריש המנחות והנסכים (סס קא). דקאמר ע"ס כל כמה דלא משפי להו צגזרינן לא
מתכשירי ולצוה נמי כל כמה דלא מקדש ככלי לא מתכשרא והא דאמר צההיא פירקא (כג). גצי פרה דמיטמא אע"ג דכל העומד לשרוף כשרוף
דמי והויא כעפרא משום דחיבת הקדש משויא ליה אוכל והתם ליכא קדוש כלי שאני פרה הואיל ועשו זה שחיטה והואה כעין קרבן וגם
משום חומרא דפרה החמירו שיהני זה חיבת הקדש וי"ל דמיידי הכא צשלל נתן עדיין שמן צמנחה צתחלה כשהסולת פ' צביסקא וכמ"ד
פ' מדת יבש נתקדשה והויא מנחה קדושה צלא שמן או צמנחת חוטא או צמנחת קנאות דליכא שמן ונתקדש הסולת ככלי ולא נתן בו מים
כלל ומיהו לשון צריד משמע מקצתה לחה ומקצתה יבשה וה"ה דהוה מצי למיבצי צבשר קדש שלא צה צמים דרם קדשים לא מכשיר א: ו)

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב (דף עו): **פרט לרם קילוח.** שמשמק את הבהמה
צתחלה הדם שותם צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ
הוא משחיר והכי קיימא לן צכריותות (דף כג). ומניח התם אחרו

**ס"ד אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן
לבעי קבורה קמשמע לן פ' תנא דבי רבי
ישמעאל יודם חללים ישתה פרט לרם קילוח
שאינו מכשיר את הורעים ת"ר השוחט והתני
דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייא
אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר
הוכשר ור' חייא אומר תולין אנו על מי נסמוך
באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר
שחיטה מכשרת ולא דם אמר רב פפא הכל
מודים היכא דאיתיה לרם מתחלה ועד סוף
כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי
בנתקנה הדם בין סימון לסימון רבי סבר
ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם
שחיטה הוא רבי חייא סבר אינה לשחיטה
אלא בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין
תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לרם
בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי
באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר
להדרי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה
ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע
ונתקנה לר' חייא ספוקי מספקא ליה אי ישנה
לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה
אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין
ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא
מכשיר לרבי חייא ספקא לענין שריפה מיהו
שוו להדרי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה
הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין
ולא שורפין בעי ר"ש בן לקיש או צירד של
מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו
ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי
גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא
לא שניא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר
יאכל וגו' אוכל הבא במים הוכשר אוכל
שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון
בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי
שמעון בן לקיש הכי קמביעיא ליה חבת
לאו**

דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייא
אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר
הוכשר ור' חייא אומר תולין אנו על מי נסמוך
באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר
שחיטה מכשרת ולא דם אמר רב פפא הכל
מודים היכא דאיתיה לרם מתחלה ועד סוף
כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי
בנתקנה הדם בין סימון לסימון רבי סבר
ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם
שחיטה הוא רבי חייא סבר אינה לשחיטה
אלא בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין
תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לרם
בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי
באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר
להדרי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה
ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע
ונתקנה לר' חייא ספוקי מספקא ליה אי ישנה
לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה
אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין
ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא
מכשיר לרבי חייא ספקא לענין שריפה מיהו
שוו להדרי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה
הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין
ולא שורפין בעי ר"ש בן לקיש או צירד של
מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו
ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי
גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא
לא שניא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר
יאכל וגו' אוכל הבא במים הוכשר אוכל
שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון
בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי
שמעון בן לקיש הכי קמביעיא ליה חבת
לאו

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב (דף עו): **פרט לרם קילוח.** שמשמק את הבהמה
צתחלה הדם שותם צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ
הוא משחיר והכי קיימא לן צכריותות (דף כג). ומניח התם אחרו

**ס"ד אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן
לבעי קבורה קמשמע לן פ' תנא דבי רבי
ישמעאל יודם חללים ישתה פרט לרם קילוח
שאינו מכשיר את הורעים ת"ר השוחט והתני
דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייא
אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר
הוכשר ור' חייא אומר תולין אנו על מי נסמוך
באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר
שחיטה מכשרת ולא דם אמר רב פפא הכל
מודים היכא דאיתיה לרם מתחלה ועד סוף
כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי
בנתקנה הדם בין סימון לסימון רבי סבר
ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם
שחיטה הוא רבי חייא סבר אינה לשחיטה
אלא בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין
תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לרם
בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי
באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר
להדרי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה
ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע
ונתקנה לר' חייא ספוקי מספקא ליה אי ישנה
לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה
אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין
ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא
מכשיר לרבי חייא ספקא לענין שריפה מיהו
שוו להדרי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה
הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין
ולא שורפין בעי ר"ש בן לקיש או צירד של
מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו
ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי
גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא
לא שניא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר
יאכל וגו' אוכל הבא במים הוכשר אוכל
שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון
בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי
שמעון בן לקיש הכי קמביעיא ליה חבת
לאו**

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב (דף עו): **פרט לרם קילוח.** שמשמק את הבהמה
צתחלה הדם שותם צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ
הוא משחיר והכי קיימא לן צכריותות (דף כג). ומניח התם אחרו

**ס"ד אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן
לבעי קבורה קמשמע לן פ' תנא דבי רבי
ישמעאל יודם חללים ישתה פרט לרם קילוח
שאינו מכשיר את הורעים ת"ר השוחט והתני
דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייא
אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר
הוכשר ור' חייא אומר תולין אנו על מי נסמוך
באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר
שחיטה מכשרת ולא דם אמר רב פפא הכל
מודים היכא דאיתיה לרם מתחלה ועד סוף
כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי
בנתקנה הדם בין סימון לסימון רבי סבר
ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם
שחיטה הוא רבי חייא סבר אינה לשחיטה
אלא בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין
תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לרם
בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי
באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר
להדרי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה
ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע
ונתקנה לר' חייא ספוקי מספקא ליה אי ישנה
לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה
אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין
ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא
מכשיר לרבי חייא ספקא לענין שריפה מיהו
שוו להדרי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה
הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין
ולא שורפין בעי ר"ש בן לקיש או צירד של
מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו
ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי
גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא
לא שניא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר
יאכל וגו' אוכל הבא במים הוכשר אוכל
שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון
בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי
שמעון בן לקיש הכי קמביעיא ליה חבת
לאו**

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב (דף עו): **פרט לרם קילוח.** שמשמק את הבהמה
צתחלה הדם שותם צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ
הוא משחיר והכי קיימא לן צכריותות (דף כג). ומניח התם אחרו

**ס"ד אמינא הואיל ואסירי בגיזה ועבודה דמן
לבעי קבורה קמשמע לן פ' תנא דבי רבי
ישמעאל יודם חללים ישתה פרט לרם קילוח
שאינו מכשיר את הורעים ת"ר השוחט והתני
דם על הדלעת רבי אומר הוכשר רבי חייא
אומר תולין א"ר אושעיא מאחר שרבי אומר
הוכשר ור' חייא אומר תולין אנו על מי נסמוך
באו ונסמוך על דברי ר"ש שהיה ר"ש אומר
שחיטה מכשרת ולא דם אמר רב פפא הכל
מודים היכא דאיתיה לרם מתחלה ועד סוף
כולי עלמא לא פליגי דמכשיר כי פליגי
בנתקנה הדם בין סימון לסימון רבי סבר
ישנה לשחיטה מתחלה ועד סוף והאי דם
שחיטה הוא רבי חייא סבר אינה לשחיטה
אלא בסוף והאי דם מכה הוא ומאי תולין
תולין הדבר עד גמר שחיטה אי איתיה לרם
בסוף שחיטה מכשיר ואי לא לא מכשיר ומאי
באו ונסמוך על דברי ר"ש לר"ש לא מכשיר
להדרי מר לא מכשיר ומר לא מכשיר הוה
ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים רב אשי אמר יתולין לעולם משמע
ונתקנה לר' חייא ספוקי מספקא ליה אי ישנה
לשחיטה מתחלה ועד סוף או אינה לשחיטה
אלא בסוף ומאי תולין לא אוכלין ולא שורפין
ומאי באו ונסמוך על דברי ר"ש לא
מכשיר לרבי חייא ספקא לענין שריפה מיהו
שוו להדרי מר לא שרפיה ומר לא שרפיה
הוה ליה רבי חד ואין דבריו של אחד במקום
שנים והכי קאמר כגון זאת תולין לא אוכלין
ולא שורפין בעי ר"ש בן לקיש או צירד של
מנחות מונין בו ראשון ושני או אין מונין בו
ראשון ושני כי מהניא חבת הקדש לאפסולי
גופיה למימנא ביה ראשון ושני לא או דלמא
לא שניא א"ר אלעזר ת"ש מכל האוכל אשר
יאכל וגו' אוכל הבא במים הוכשר אוכל
שאינו בא במים לא הוכשר אמו רבי שמעון
בן לקיש לית ליה אוכל הבא במים רבי
שמעון בן לקיש הכי קמביעיא ליה חבת
לאו**

הואיל ואסירי בגיזה ועבודה. דכתיב (דף עו): **פרט לרם קילוח.** שמשמק את הבהמה
צתחלה הדם שותם צטיפה אחת או שמים ואח"כ הוא מקלח ואח"כ
הוא משחיר והכי קיימא לן צכריותות (דף כג). ומניח התם אחרו

א) [כריתות כג.] ב) [על
כט: ז' ע"ג, א) צ"ק ע"ג,
ד) פסחים כ. מנחות כב;
ה) [נדרים יג.] ו) [נדרים
כ"ט.] ז) [ויקרא ז.]
ח) [ז'ל' דמניא.] ט) [וע"ע
מוס' צכורות כה. ד"ה
שער.] י) [פסחים יג.]
כ) [נדרים יג.] ח) [וע"ע
שולחן זו המטה ועין
כ"ט פ"י הענין.]
ט) [מנחות כג.]

תורה אור השלם

1. הן עין פלביא יקום
וכארי ותשא לא שרת
עד יאכל טרף ודם
הקללים ישתה:
בדבר כד כג
2. מפל האבל אשר
יאכל אשר יבוא עליו
מים יקטא וקל משקה
אשר ישתה בכל כלי
יקטא: ויקרא יא לד
3. ובי יתן מים על זרע
וקפל מנבלתם עליו טמא
הוא קלבם: ויקרא יא לה

הגהות הב"ח

א) ג"מ מיהו שור ל"ל
ואת א' נמקח: ב) הוב'
ד"ה סלקא וכו' עקביא
צ"מ ממיר ובתולש ממי:
ג) ד"ה צרד וכו' דם
קדשים לא מכשיר ויש
לומר דנקט צירד כן נגעה
מנחות לפי שרגילים
ליהרר שלא יגע בהם
מים משום חמין הס"ד:

הגהות מהר"ב

רנשבורג
א) ת"ה ס"ד אמנא וכו'.
כמו קודם שנספלו צמתן.
ב) ע"ג עין צכורות דף עו
ע"ג דף ה' ע"א:

מוסף רש"י

ודם חללים ישתה. דם
הואל מן החללים. כלומר
לאחר מיתה קרוי משקה.
פרט לרם קילוח.
שאינו לאחר מיתה, דהוה
דם הנפש ואינו קרוי
משקה ואינו מכשיר
את הורעים (בריות
כב.). ישנה לשחיטה
מתחילה ועד סוף. הכל
קרוי שחיטה (לעיל כב.).
אינה לשחיטה אלא
בסוף. אין השחיטה קרויה
שחיטה אלא צכופה (שם
ובע"ז ב"ק עב.). צירד
של מנחות. יבש על
מנחות, מקום שלא נע
לשם שמן (פסחים כ).
קלח מן הסולת שלא נע
עליו ולא הוכשר ונגע נע
שק. מונין בו ראשון
ושני. לשון ג"ג את השני
(מנחות קב.).